

Ik ga naar huis!

Door Martijn Kelder

Soms zie je 's morgens aan een kind meteen dat er iets niet goed zit. Zo ook met Ward, een vierjarige jongen uit mijn klas. Ik wist meteen dat het deze dag niet zonder slag of stoot zou gaan. Letterlijk, want hij duwde zich naar binnen. Hij liep naar de kapstok en gooide zijn jas op de grond. Daarna ging hij de klas in en ging hij niet op zijn plek in de kring zitten, maar op de stoel in de huishoek. Hij keek verveeld om zich heen en trok aan de staart van het meisje dat naast hem zat. Toen ik Ward terechtwees ging hij door het lint en riep: 'Ik ga naar huis!' Hij stond op, liep naar de deur, gooide deze met een klap dicht en rende naar buiten. Ik kreeg hem al snel weer te pakken en nam hem mee naar binnen. Zijn frustratie was weer even weg en de rest van de dag ging het aardig. Maar ik kwam er niet achter wat er precies aan de hand was.

Zo ging het een paar keer. Tot de dag dat ik Erik, een stagiair in de klas had. Ik had al het vermoeden dat Ward vandaag weer zou proberen weg te lopen en ik lichtte Erik in. En ja hoor: duwend naar binnen, jas op de grond, in de huishoek gaan zitten en de buurman in de kring moest het ontgelden. En na een tijdje: 'Ik ga naar huis!'

Maar: in plaats van er nu achteraan te gaan, gaf ik Erik een knipoog. We wachtten tot de leerling de deur met een klap dicht had gesmeten en toen volgde hij de leerling op enige afstand. Ik wilde wel eens weten of hij echt naar huis zou lopen en had met Erik afgesproken dat hij hem zou volgen. Als Ward daadwerkelijk de straat op dreigde te gaan, dan kon hij op het laatste moment nog ingrijpen. Ward rende tot de fietsenstalling, ging achter het muurtje staan en begon keihard te huilen. Erik kwam terug en nam de les over, terwijl ik naar Ward ging. Ik ging naast hem op de grond zitten en hij kroop huilend tegen mij aan. Na een paar minuten huilen, werd hij rustig. Toen ik hem vroeg waarom hij moest huilen, vertelde hij dat zijn moeder had hem een banaan had meegegeven, terwijl hij graag een mandarijntje had gewild.

Dit was de laatste keer dat Ward chagrijnig op school kwam.

Een paar weken later riep Fenna, na een woede-uitbarsting, hetzelfde: 'Ik ga naar huis!' En ze liep naar buiten. Met het succes van de Ward in mijn achterhoofd dacht ik: 'Die vind ik zo op het plein wel terug'. Ik vroeg mijn collega de klas even in de gaten te houden en liep rustig naar buiten. Maar Fenna was nergens te bekennen. Terwijl ik verder zocht, hoorde ik opeens een stem: 'Meester, ik ben hier!' Ik draaide mij om en keek naar de overkant van de straat. En daar stond ze: bovenin haar speelhuisje, in haar tuin tegenover de school.

Toen ik van de schrik was bijgekomen, wist ik dat ik van ervaringen geen handboek kon maken, maar dat pedagogische tact in elke situatie om een alerte reactie vraagt.

Martijn Kelder
info@nivoz.nl
Leerkracht groep 1
PCBS 'de Blenke' Hellendoorn